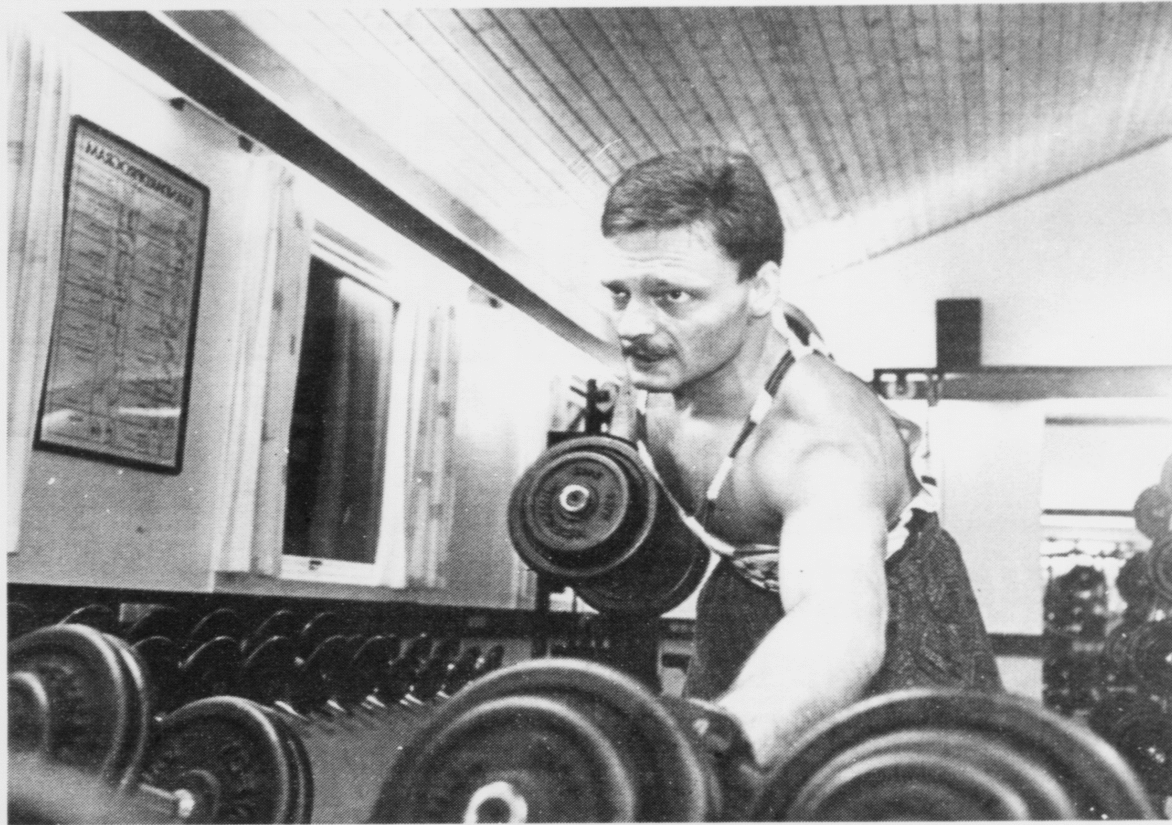

Suni Magnussen hefur vant í Fragd og Fimi eina tíð. Hann sigur, at venjingin í ragd og Fimi passar sera væl til hansara lív. Hann er ikki bundin at nøkrum, men kann koma og fara tá hann hevur hug

um bólki, so kostar venjingin einans 250 krónur um mánaðin, og tá kann tú venja so ofta tú vil, sigur Asta.

– Vit fáa eisini tað burtúr, at vit eru saman við øðrum menniskjum. Eg haldi at sosiala samvera her í Fragd og Fimi er av stórum týðningi. Vit, sum ganga regluliga her, kenna hvønn annan, siga báðar við ein munn.

Stirnaði av kaffi og sigarettum

A einum bonki liggur ein maður, miðskeiðis í tríati-árunum, og stríðist við at lyfta hondvektir. Hann er væltrimmaður, vøddarnir spennast, meðan hann strevur við vektunum. Ikki eitt gramm á kroppinum. Eg spenní búkin inn, hugsi við ringari samvitsku um súkluslanguna um miðjuna, sum helst verður víðka til eina bilslangu aftan á jólahøgtúðina.

Tað er Suni Magnussen, sum dagliga rekur Fotobúðina í Miðbýnum, ið venir í Fragd og Fimi.

– Eg havi ongantíð fyrr fíkað nakað ítrótt og júst hesin hátturin hóskar stak væl til mín persón. Tá eg byrjaði, kendi eg meg ikki væl kroppsliga. Ov nógv sigarettir og ov nógv kaffi setti síni spor og eg var ikki serliga væl tilpassar. Eg orkaði ikki væl at arbeiða, sigur Suni.

– Júst hetta, ikki at vera bundin at einum bólki, og at hava møguleikan at koma og fara sum ein yil, passar stak væl til mín. Í kvøld eri eg tíðliga á veg, okkurt annað kvøldið eri eg eitt sindur

Pynta kroppin við sveittabrot

– Vit venja trýggjar ferðir um vikuna, vit kenna okkum betri og so er eisini hugnaligt at ganga her. Vit sum ganga regluliga kennast øll. Endamálið hjá okkum er ikki at fáa so stórar vøddar sum gjørligt, siga Asta og Margrit, sum seinastu tvey árin hava vitjað Fragd og Fimi Við Strond í Havn

Eftir:
Jústinus Eidesgaard
Myndir:
Kalmar Lindenskov

Eitt heilt vanligt mikukvøld í Havn, ein litlan tíma aftaná vanliga arbeiðstíð. Uttanfyrir regnar

og kuldi er í luftini, november myrkrið hevur fingið fastatgúr á okkara tindalandi. Í útvarpinum gremur ein pensionistur á Toftum seg um, hvussu Tinganes nartlar av pensiónini. Men inni í Fragd og Fimi er heitt og fjálgt, vit eru stódd langt burtur frá verðsligum trupulleikum. Neringssorgin sleppur at hvíla hesa lötuna, meðan kvinnur og menn liggja og sveitta í alskyns maskinum. Maskinur, sum hava eittans endamál, at styrkja teir hundraðtals vøddarnar, ið geva okkum møguleika at standa á tveimum beinum og hevja okkum sum fremsti skabningur á jørð.

Fordómar er størsta forðanin fyri vítskygni, og tí var arbeiðssetningurin hetta novemberkvøld, at vita hví fólk leggja so stórt arbeiði fyri at líkjast síni idealfyrmynd.

– Eg gangi her fyri at halda rukkurnar burtur, sigur Asta Poulsen skemtandi. Hon er 35 ára gomul og hevur regluliga vant í Fragd og Fimi seinastu árin.

– Endamálið hjá okkum er ikki at fáa so stórar vøddar sum gjørligt, men at halda okkum »í form«, sigur hon.

Saman við Astu venur eisini Margrit. Hon er 24 ára gomul og nýtur knappar fimm tímar um vikuna í Fragd og Fimi.

– Eg komi eisini her fyri at fyri at fáa venjing. Eg venji hálvan annan tíma hvørja ferð, trýggjar ferðir um vikuna. Eg havi vanther í tvey ár og eg havi heldur ongar dreymar um at ganga við risa »muskul«. Hjá mær snýr tað seg ikki um

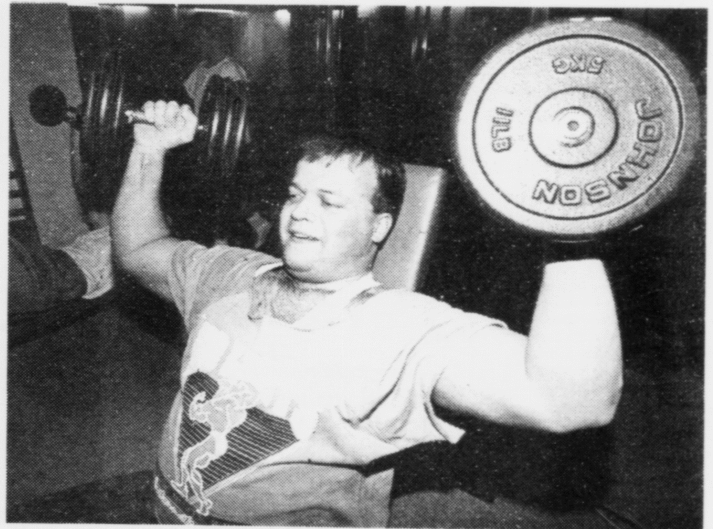
»body building«, men um at halda vøddarnar viðlíka. Eg vil ikki siggja út sum tær, ið kappast um størstu vøddarnar, úti í heimi, sigur Margrit.

– Eg fái nógv burtúr at ganga her, eg kenni næstan ikki til møði longur. Eg havi nógv stórru orku í gerandisdegnum, sigur Margrit Simonsen.

– Hetta er heldur ikki nøkur dýr ítrótt. Er tú við í ein-

Jana stýrir øllum, eisini kassaapparatinum

Ein av teimum tyngstu dreingjunum, Petur Olsen, hann vigar 110 kilo